

MÍŘÍ DO LOGA DIVADELNÍHO DĚČÍNA KLOKAN?

Možná jste si toho také všimli: Divadelnímu Děčínu letos něco chybí.

Ne, nejde o soutěžící soubory ani o diváky, také odborná porota je na svém místě, o redakci Zpravodaje ani nemluvě. Oním chybějícím elementem je překvapivě... logo!

Národní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla po přesunu do Děčína přišla o právo používat starého známého třebského šaška a na nového ještě nikoho nenominovala.

Redakce Zpravodaje získala několik návrhů nového loga, z nichž některé už můžete vidět na plakátech. Inspirace zvířecí říší je jasná na první pohled (viz obrázek vpravo). Měl by ale být v logu divadelní přehlídky beran? Nejsou diskriminovávána jiná zvířata? Dali jsme slovo vám, návštěvníkům děčínského divadla.

Jaké zvíře by mělo být v logu Divadelního Děčína? Tuto otázku jsme v divadelním sále, foyer i baru položili několika vybraným osobám. Odpovědi jsou nadmíru zajímavé:

Jako první asociace mě napadá parma, která je také ve znaku města Děčín.

Petr Michálek

Lachtan, určitě, také proto, že už ho má ve znaku basketbalový klub a také proto, že uplaval velkou štreku sem k nám jeden lachtan z pražské zoo a zde bohužel vysílením utonul.

Pavel Panenka

Zvíře? Michálek!

muž v černém

Žádné! Rozhodně ne beran! Divadlo je o člověku.

Milan Strotzer

Rozhodně by to měl být krtek.

Simona Bezoušková

Pejsek. Děčín mám spojený s tím, že tady vždycky pobíhá spousta milých psů.

Alena Exnerová

Velký Zvíře.

Ivo Mičkal

Klokan, všechny vezme do kapsy a navíc protinožci a je to všechno jak má být.

Milan Schejbal

Klokan, protože skáče do různých inscenací a má v kapse překvapení.

Zdenka a Magda, Dětský koutek

A nakonec několik víceméně anonymních hlasů:

Kočka, určitě kočka. Michal Kočka, bez

něho tady nic nejde.

Holub, protože tady to je holubník.

Kočka

Bílá koza s hlavičkou trošku nakřivo na bílém pozadí.

Další návrhy: medvídek koala, veverka, tuleň s divadelní maskou, delfín, tučňák, lev, srnka, chobotnice, makak.

Výsledek našeho malého průzkumu? Asi vyhrává klokan. Na body. A taky 1:0 na Schejbaly.

ptala se -jas-

KDYBY SE POUHÝCH PĚT CHYTILO DRÁPKEM

Rozhovor s režisérkou Annou Ratajskou nejen o inscenaci *Nejbláznivější den*

Právě jste se zúčastnila diskuse se studenty o představení. Jste na ně zvyklá a co na debaty s mladými diváky říkáte?

Zažili jsme to jednou a myslím si, že je to hodně dobře. I kdyby se studenti neprojeví vůbec, ale i to, že byli ochotni zůstat na debatu a třeba jen poslouchat, co povídáme a sem tam cosi glosnout, přesně tak, jak to udělali, tak je to skvělé. Divadlo z povědomí mladých lidí strašně mizí. Dnes reagovali na něco neadekvátně, ale to nic neznamená, protože zážitky se v nich usadí a už zůstane. Kdyby ze všech v hledišti se pouhých pět chytilo drápkem a občas do divadla zašlo, tak je to potenciál, který není marný. Nevím, jestli to teď nezní jako fráze, ale já si to opravdu myslím.

Byla jsem za debatu moc ráda, slyšela jsem aspoň vaše důvody pro výběr právě tohoto textu, ale musím říct, že ve

vaší inscenaci nic o bezpráví na dnešních „Figarech a Zuzankách“ nebylo. Neviděla jsem prodavačky v supermarketech, které musí v neděli do práce a musí spoustu věcí podstoupit...

Prvoplánově by to tak být nemělo. Neměly by vám naskočit důvody, které jsem řekla na diskusi se studenty. Stačilo by, kdyby vám naskočilo alespoň to, že tam stojí člověk - jedno v jaké době - který tančí tak rychle, jak dokáže, aby spasil sebe a svého blízkého.

Právo první noci se ale do současnosti nepřeneslo.

Já bych si tím nebyla tak jistá. Když chcete dobrou flek, za pořádný plat...

Pak záleží na tom, co jste ochotna podstoupit.

Dobře, ale můžete dojít k situaci, že ten vyšší plat nutně potřebujete. Rodiče jsou mrtví, bydlíte daleko, jste sama s dětmi. Netvrdím, že je to běžný,

VÝKŘIK ZE HRY

Neklesat na mysl, Figaro vymyslí!“

ale třeba do babyboxu odkládají děti nejenom zlé matky, ale také zoufalé.

Ano, ale mají možnost volby.

Možnost volby je vždycky. O možnosti volby jsem také dělala představení. Možnost volby je nejít vraždit nevinátka v roce nula, ale oddělat sám sebe, i to je možnost volby.

Peter Turrini: Nejbláznivější den

DS D3 Karlovy Vary

režie: Anna Ratajská

Když jste psala do programu o umění včas odejít, tak jste myslela na konkrétní odchod...

Když se s tímhle potkáte, speciálně v zaměstnání nebo v soukromém životě, když se partner začne chovat agresivně, začne vás chtít vlastnit, začne vám ubližovat, vyhrožovat – láskou, to bývá nejhorší. Prostě umět včas odejít a nečekat, že se něco změní. Arogance je silná věc v lidské mysli, svým způsobem choroba. Když budete dlouho čekat, tak vezmete jednoho dne kudlu a zničíte život nejen jemu, ale i sobě.

Nacházíte tato velká témata také v současných dramatických textech?

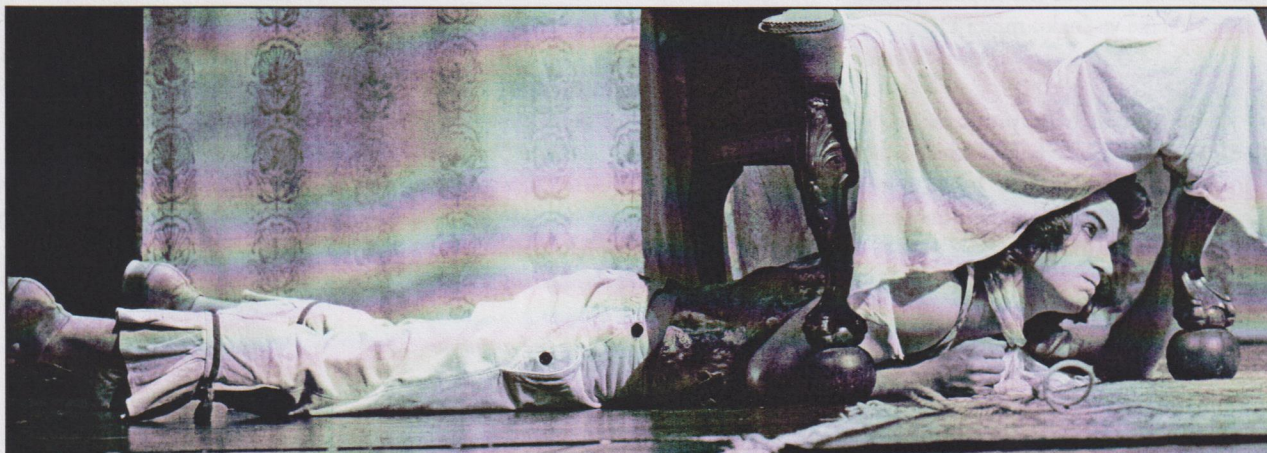
Předloni jsme tu hráli Hugo Karase. Pro mě to byli mladí bezvadní lidé, šťavnatí, vtipní – všechno, ale byl tu i rum, koks... Nejsem závislá na dobovém koloritu. Textů je strašná hora, někdy mám pocit, že každý druhý člověk si myslí, že může být dramatik.

Ale málokdo to umí tak, aby dialogy svištěly, a aby v nich byl hlubší obsah. V holých větách vyjádřit hloubku, to je velký kumšt.

Na co se teď chystáte?

Protože jsme v západních Čechách, tak budu dělat od Vlastíka Pešky Valašský Betlém ve Valašském nářečí. Pocházím původem z Moravy, tak chci, aby taky trochu ti Čechůni zaslechli libozvučný jazyk.

-jas-

TÉMA SE ZUŽUJE NA POUHOU TEZI

Divadelní studio D3 Karlovy Vary sáhlo po předloze rakouského dramatika Petera Turriniho nazvané Nejbláznivější den. Autor vychází z Beaumarchaisovy hry a až do 4. jednání se v podstatě drží původní komediální předlohy. Od Figarova monologu mezi 4. a 5. jednáním (s nímž si mimo chodem inscenátoři nikdy nevěděli moc rady) se všechno mění v nečekanou tragédii – hrabě, který všechny vykořisťuje a zneužívá, je zabit a dochází k revoluci. Figaro, který hraběte zabíjí, protože nechce přijít o svou ásku Zuzanu, odchází a vlády se příznacně ujímá Bazilus – našeptávač hraběte, intrigátor a vlastně hlavní manipulátor všeho. Tedy postava rozhodně nadčasová.

Aby mohl závěrečný obrat v tragédii zafungovat v plné míře, musí být až do toho okamžiku inscenace zábavná, což se odvíjí od volby adekvátních výrazových prostředků. V případě Děčka se to tak úplně nepodařilo. V některých vnějších momentech jako kdyby odkazovali ke commedii dell'arte, jindy zase spíše k frašce. Co ale rozhodně nepomohlo, byly masky postav, které

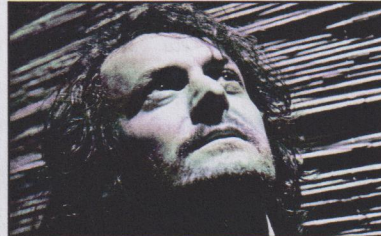
nám okamžitě sdělily, koho máme před sebou a to je jeden z nedostatků, díky kterému se téma zužuje na pouhou tezi. Když se díky masce ihned dozvíme, že hrabě je zrudá, pak ztrácí příběh na zajímavosti, protože postava už nemá čím překvapit a kam se dále rozvíjet a už se jen dokazuje, jak je společnost prohnílá. Jistá bezradnost související nejspíš právě s rozpačitostí ve volbě výrazových prostředků je patrna i v hereckých výkonech, s výjimkou Katky Kaisrové v postavě hraběnky, která se nejvíce blíží tomu, co předloha nabízí.

Turrini svým přepisem Beaumarchaise zbavil předlohu ukotvení ve frankofonní oblasti, položil důraz na absurditu příběhu s jeho nečekaným vyvrcholením a tím jako by ji přesunul blíž k nám, do střední Evropy. Karlovarská inscenace se ve zvolených prostředcích k frankofonní oblasti vrací a nabízená absurdita je tak poněkud potlačena. Domníváme se, že Divadelní studio 3 spolu s režisérkou Annou Ratajskou sice vědělo, co nám chce sdělit, ale tím, jakými prostředky tak učinit, se trochu minulo.

-naex-

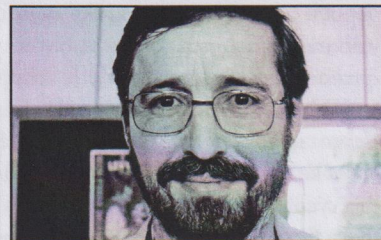
CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

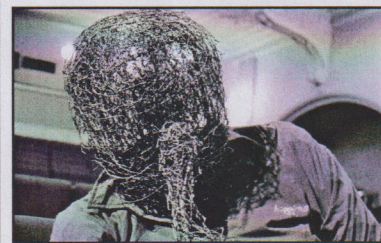
D3 z Varů mě mile překvapila, a to hned několikrát. Povedlo se jí udržet v hledišti, kde sedělo velmi rozdílné středoškolské publikum, celkem dobrou náladu po celých 80 minut. Povedlo se udržet i mou pozornost, a to nepatřím k milovníkům intrik, zvláště těch v parukách. Hrabě i jeho choť žili věrohodně bezcitný život, skvělý byl Bazilus – typ našeptávače, kteří jsou nesmrtelní. Figaro byl sice ústřední postava, ale zdál se mi příliš strojený, místy pomalý, jindy měl vyvádět jako utržený, ale jen kamsi popoběhl. Příjemné bylo, že představení působilo hudebně/mozartovsky a přitom tam obého bylo poskrovnu.

Vladimír Jindra, Děčín

Dobře vymyšlená alegorie. Ale nena-
plněná. Škoda, že v divadle neplatí
„konec dobrý, všechno dobré!“. Věc
vyžadovala vysokou míru nadsázky,
anebo naopak značné „přitvrzení“.

Pavel Panenka, Děčín

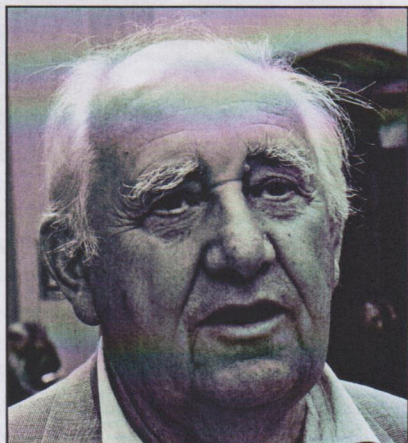

Po představení se debatovalo se studenty, ale řeknu vám, že nevím jestli se dá vyvolat debata u studentů, když je necháme zabořený v hledišti, vzala bych je nejméně na jeviště nebo ven a povídala si s nimi o zážitcích a tak...

Dr. Dáša Drátěná, poslední řada

ČECHOV NENÍ BÁSNÍKEM SMUTKU

Rozhovor s režisérem Miroslavem Houškem

Postava strýčka Váni je dost rozporuplná, můžeme ji číst různě. Jak jeho příběh chápete vy jako režisér?

Když Váša dojde k bolestnému poznání, že mnoho let života zasvětil práci pro někoho, kdo za to nestojí, je to pro něj životní zklamání. Mnoho let měl zato, že jeho švagr je sečtělý, renomovaný vědec. Pak zjistil, že švagr je lenoch a jeho články a knihy nejsou o ničem. Vášovo zklamání je ohromné, proto vyústí do situace, kdy je schopen vzít pistoli a střílet. Nakonec ale pozná, že to není jednání hodné moudrého člověka. Vidíme tedy, že tragédie není bezvýchodná.

Kdy jste se seznámil se Strýčkem Vášou?

Já osobně jsem se se Strýčkem Vášou poprvé setkal, když mi bylo de-

vatenáct let. Hronovský divadelní soubor ho tehdy nacvičoval a mně dali roli doktora Astrova. Rád na to vzpomínám. Kritika o mně napsala: „Cítí to dobře, ale nemá ještě možnost proniknout do úplné hloubky.“ Bylo pro mě proto výzvou, zda to dokážu nyní.

V programu píšete, že Čechov je pro váš soubor divadelní maturita. K čemu jste dospěli a co ve vás dospělo, abyste ho mohli hrát?

Podle mého názoru Čechov velmi rozuměl lidem a životu, viděl do lidské duše a uměl to vše převést na jeviště. Proto jsme po něm sáhli. Usoudili jsme, že Čechov se hraje málo i na profesionálních scénách a řekli jsme si, že by stálo zato uvést ho.

Ano, z vašeho pojetí je znát, že si ceníte psychologie, která má u Čechova klíčovou úlohu.

Všeobecně se říká, že Čechov není „velké drama“. Je ale normální, lidský, nehraje si na velká slova a vynášení citů. U Čechova je velice cenné, že volí prostá, jednoduchá slova. A co vydoloval z lidského nitra, přinesl na scénu. Text, který stvořil, naprosto přesně vyjadřuje, jak člověk cítí. Ale všimněme si také, že u Čechova není slovo zbytečné. Řekněme, že psal, co musel...

Narazil jste na nedramatičnost Čechovových dramát, která skrývá jistá nebezpečí... Neobával jste se nechá-

A.P. Čechov: Strýček Váša

Náchodská divadelní
scéna o.s.

režie: Miroslav Houšek

pavé reakce publika?

Nikdy nevíme, pro jaké publikum budeme hrát. Nejtrpčí zkušenost jsme udělali, když jsme hráli pro školu. Mladé lidi v publiku bohužel nezajímaly problémy, které Čechov řeší. Odezva na naši inscenaci Strýčka Váni je vždy jiná a vždy zajímavá. Nikdy jsme se ale nesetkali s tím, že by lidé z představení odcházeli či že by nám nerozuměli. Nemůžu si stěžovat, že by nám někdo dal najevo své nepochopení.

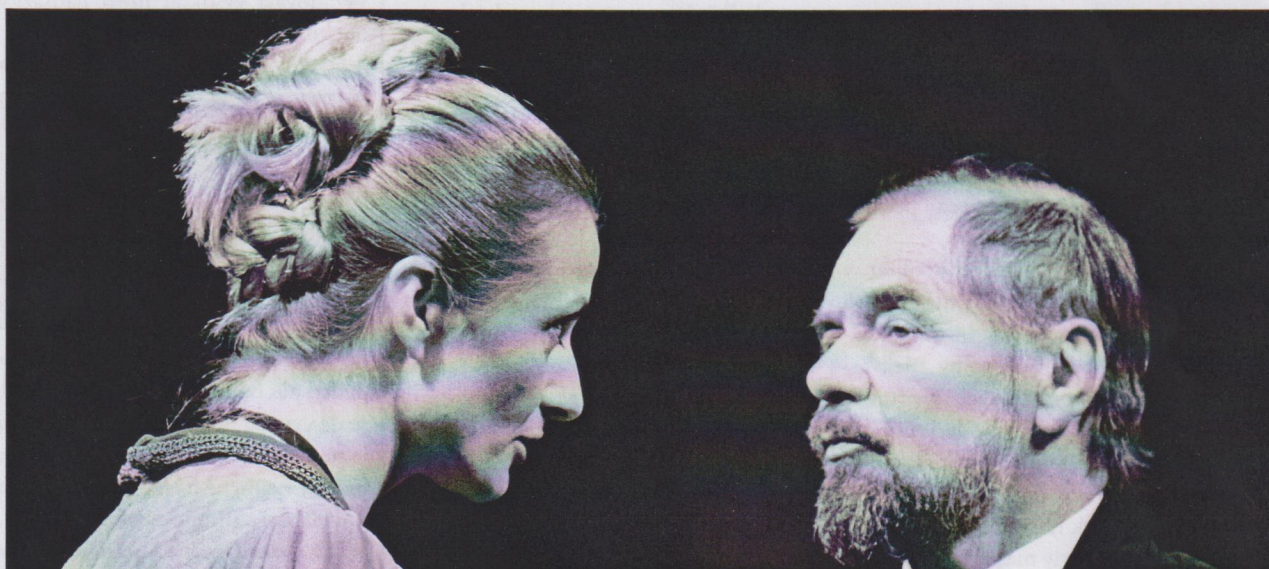
Čechov je přesto pro mnohé dosti obtížný autor. Uvažoval jste nad tím, že dnešní divák by tragičností Čechova mohl být zavalen, zdrcen?

Strýček Váša je nešťastným člověkem, ale podle mého názoru jeho osud diváka nezdeptá. Vždyť i tragický konec hry obsahuje naději!

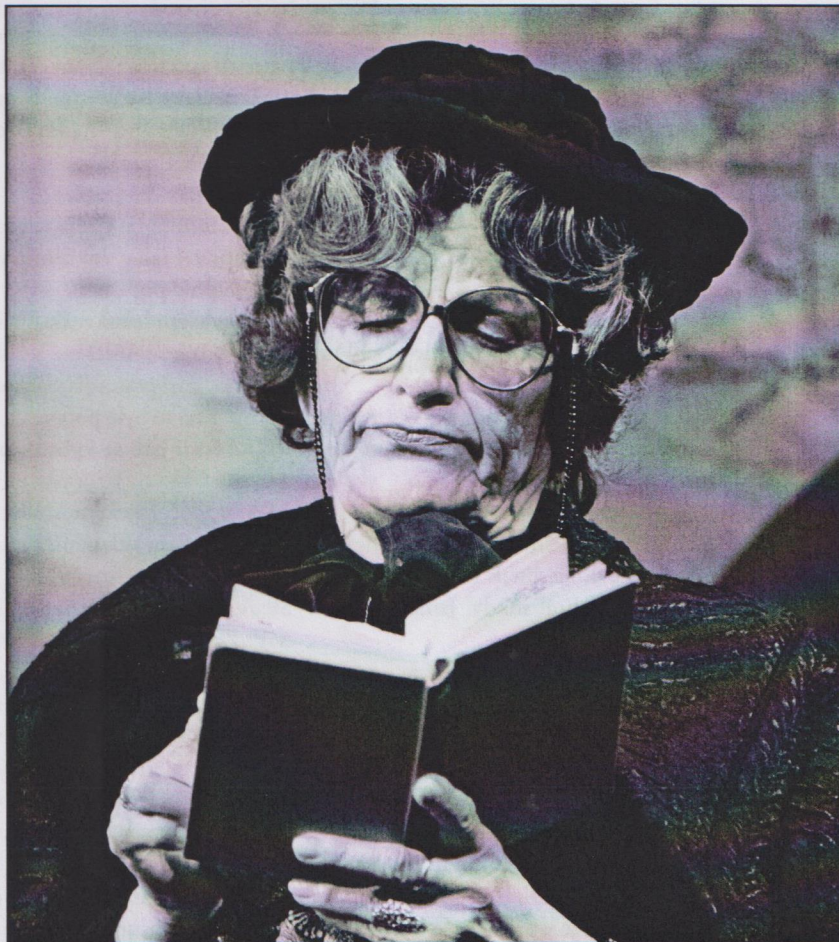
Peroutka jednou napsal, že Čechov je jedinečný svou poetičností, že je takříkajíc básníkem smutku. Oslovuje jeho melancholie i vás?

Mám pocit, že Čechov sám své hry nemyslel příliš tragicky a v prvních provedeních se hádal s herci, že jeho texty špatně zpracovali a vyčítal jim: „Já to přece vůbec nemyslel tak vážně! A vy mi z toho děláte tragédii!“ Nesouhlasil bych docela, že Čechov je básníkem smutku, protože v jeho smutku je vždy ukázána cesta. Jak říká Soňa ve Strýčku Vášovi: „Musíme žít.“

-vip-

INSCENACE, KTERÁ ZŮSTALA UPROSTŘED CESTY

Náchodská divadelní scéna přivezla do Děčína inscenaci hry Antona Pavloviče Čechova Strýček Váňa. Režisér Miroslav Houštěk nezvolil poněkud překvapivě překlad Leoše Suchařípy, který je ruskému originálu nejbližší a jednotlivé postavy charakterizuje i jazykově, ale překlad Bořivoje Prusíka, který pochází někdy z 20. let minulého století a práce s tímto poměrně zastaralým jazykem je dnes obtížná. Ze samotné inscenace nebylo jasné, proč právě tato volba, která evidentně herecky disponovanému kolektivu rozhodně nepomohla.

Čechovovy hry jsou především komediemi se záblesky tragiky, jeho postavy nejsou jednostrunné, ale současně černé i bílé. Náchodská inscenace komediální rovinu zcela pomíjí a soustřeďuje se pouze na tragické tóny a v tomto smyslu jsou poněkud zjednodušeny i charakterové jednotlivých postav. Všechno je bráno filozoficky, smrtelně vážně. Postavy pouze sdělují své repliky, jako

kdyby to byly jen jejich monology. Nepocházelo k průběžnému vzájemnému jednání, k vybudování situací. Proto, alespoň v představení, které jsme viděli, pokleslo napětí ihned poté, kdy jsme se s jednotlivými postavami seznámili. Protože už se nekonalo nic překvapivého. Chyběl onen Čechovem nabízený kontrast groteskna a vzájemného jednání s rádobou filozofickými replikami a tím i lidské zázemí jednotlivých postav a jejich vztahů. Nejlépe se dařilo Richardu Kašparovi v postavě Astrova - dokázal nám sdělit nejen repliky, ale i vnitřní obsah postavy. V řadě okamžiků se podobně dařilo i Karlu Tošovskému v postavě Váni. Lidsky uvěřitelná a přesvědčivá byla Soňa Lucie Peterkové.

Na amatérském jevišti nebývájí Čechovovy hry právě frekventované, protože jistě není snadné je inscenovat. Náchodskému souboru slouží ke cti, že se o to pokusil. V tomto svém snažení ale zůstal kdesi uprostřed cesty. *-naex-*

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Disponovaný soubor (škoda, že brzy odjel), pěkná scéna (škoda, že tak nacpaná dozadu). Jenže co naplat? Klasicky sehraná ruská klasika mnoho soudobých Čechů asi nenadchne. Zejména tato hra, jejíž téma je dnešní otevřené, rychlé době na hory vzdálené.

Pavel Panenka, Děčín

Herečka, která hrála Soňu mě absolutně uchvátila, protože jsem měla to štěstí se s ní potkat mimo jeviště a ta změna, kterou jsem zaregistrovala (ač jsem z drátů), tak ta mě absolutně přikovala k sedačce. Strýčka Váňu miluju, vážně absolutně miluju, ale v překladu Suchařípy. Nedá se nic dělat, je to prostě nejpovedenější překlad, který se dá přendat na jeviště.

Dr. Dáša Drátěná, poslední řada

Tak jsem se hezky prospal, ale řeknu vám, vlastně je dost obdivuju. U nás v druhohorách si na Čechova netroufnou ani tyranosauři, protože ty potvory masožravý dost dobře věděly, že by si na něm vylámali zuby!

Triceratops, Děčín

CHODÍME SPOLU DO KINA A NA VÍNO

Rozhovor s režisérskou dvojkou Saša Ptáčková a Michal Pivarčí

Začnu možná trochu žinantní otázkou. Režirujete spolu, hrajete spolu - jsou ještě nějaké aktivity, které provozujete společně?

SP: No...

MP: Nemáš něco? - Co se namane.

A co se například namane?

SP: Všechno. Chodíme spolu do kina.

MP: Chodíme spolu na víno.

Dobře. A jak si rozdělujete práci? Myslím při režirování.

MP: To je velmi jednoduché, ten kdo zrovna nehraje a může sedět v hledišti a sledovat, ten režiruje.

Ale máte spoustu společných scén.

MP: Ano, to jsou ty scény, které jsou vždycky nazkoušené až jako poslední a nejmíň propracované, protože se na nás nikdo nemůže koukat. Říkáme vždycky, že to uděláme později, že se někdy sejdem. Nakonec je celá hra nazkoušená, až na naše scény.

A během těchto společných scén pošlete někoho do hlediště, nebo si je zkoušíte někde pokoutně sami?

SP: Nazkoušeli jsme je původně sami a později nám k nim kolegové

už něco říkali.

MP: Kamarád Miloš, který hraje Pranase Žerenase, má na takové věci výborné oko a ten se vždycky podíval a řekl nám spoustu trefných poznámek.

Co se textu týče, musím přiznat, že jméno autora slyším poprvé.

MP: On je v podstatě v Čechách relativně neznámý, zatímco v Litvě velmi významný dramatik. Je ze slavné režisérské a spisovatelské rodiny. V Čechách se od něho téměř nic nehrálo. Objevili jsme, že jednou se hrála jeho hra, někdy na počátku devadesátých let, která se jmenuje Utíkej, smrtko, utíkej (také zajímavý název), ale jinak nic. Jáson se zatím u nás nehrál nikdy. Jsme tedy českou premiérou.

Text nás zaujal, protože je nádherný a překlad je opravdu skvostný.

SP: Hlavně je to hra nadčasová. I přijetí našeho představení je velmi odlišné, buď jsou diváci nadšení, nebo nadávají, co že to je, že je to komunistické a tak. Nám se právě na té hře líbí, že je nadčasová, že není důležité v jaké době je napsaná, protože v příběhu se ta skutečnost až tak moc neodráží.

MP: Je to sice jisté prostředí, ale tohle by se mohlo odehrát kdykoliv a kdekoliv.

A jakým způsobem jste se k textu dostali?

MP: Vždycky, když se u nás připravuje nová hra, hledáme v divadelním ústavu, v knihovnách...

SP: Projíždíme seznamy...

MP: Čteme synopse... Potom si nějaké půjčíme, přečteme si je a když nás text nezaujme, tak zahodíme ho, když nás zaujme do prvních patnácti stránek, čteme dál. Pokud nás hra nezaujme do

Saulius Saltjanis: Jáson

DS Právě začínáme

Horní Počernice

režie: S. Ptáčková, M. Pivarčí

prvních patnácti stránek, tak ani diváka. Tahle hra nás zaujala. Našli jsme ji shodou okolností v knihovně, myslím, že v Městské knihovně v Praze.

Upravovali jste?

MP: Minimálně. On je ten scénář našťestí napsaný takovým filmovým stylem, čili ne úplně popisně.

Tohle je vaše první společná režie. Přiči- chl už někdo z vás k samostatné režii?

SP: Ano, já už pracovala s dětmi... Ale s dospělými herci to bylo poprvé.

A ke společné režii jste se vybrali navzájem?

MP: V počernickém souboru hrajeme už roky. Saša od malička, asi od svých osmi let, já od patnácti.

SP: A jsme si tam prostě nejbližší.

MP: Zatím jsme vždycky hráli a nic nerežirovali. Teď Saška začala režirovat děti, a tak se stalo, že se pro nás dva roky nic nového nedělalo. Tak jsme si řekli, že to vezmeme do vlastních rukou a zkusíme si něco najít. Protože jsme si opravdu nejbližší a hlavně máme na věci stejný pohled, pustili jsme se do toho oba. Také si výsledek představujeme oba stejně a nemusíme o tom moc diskutovat, stačí narážka a jeden hned ví, co tím druhý myslí.

Čili k režisérským konfliktům nedocházelo?

SP: Vůbec ne. Právě naopak, byli jsme nadšení, jak výborně se doplňujeme. Michal například perfektně ovládá organizační věci, já vůbec. A tak si říkáme, že společně uděláme nějakou novou věc.

Takže plánujete?

MP: Jsme ve fázi, kdy čteme scénáře.

-ad-

NEDOSTALI JSME KLÍČ, JAK INSCENACI ČÍST

Inscenace hry Jáson litevského autora Saulise Šaltjanise v provedení DS Právě začínáme z Horních Počernic před nás nakladla řadu otázek. Především proto, že jsme nedostali klíč, o jaký divadelní jazyk jde a jak máme inscenaci číst. Přes postavu Jásona? To se nabízí už vzhledem k názvu hry. Ale kdo vlastně je Jáson a proč přichází? Je to skutečný člověk, který se vrací hledat své kořeny a svůj domov do dětského domova, kde vyrostl? Nebo je to podvodník, který postupně tahá rozumy z místních lidí a za Jásona se pak vydává? A co se vlastně kdysi stalo mezi Jásonem a Pranasem? Kdy dochází k naplnění vztahu Ruty a Jásona? O jakém domově to pořád mluví údajná matka? A tak dále. Vše podstatné se dozvíáme především z textu, a nikoliv z postavů a situací, a tak nám může leccos uniknout. Mísí se realita s lyrismem, registrujeme řadu symbolů a metafor,

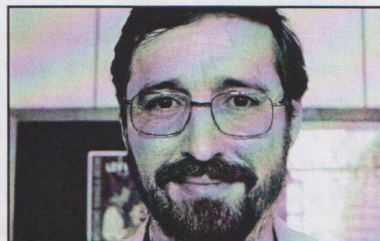
kteří jsou samy o sobě čitelné, ale nerozumíme jim v kontextu celku. Jako příklad si uveďme poslední večeri, kterou připravuje Pranas pro Jásona a která v nás vzbudí očekávání, že se vše dořeší a my tomu konečně porozumíme. Ale Jáson nepřichází a naše tápání pokračuje. Zřejmě se pleteme, když hledáme reálný příběh – ale hledáme ho proto, že nás k tomu vede i scénografické řešení inscenace a realistické přestavby, které ale prostor divadelně nepropojují, nic nového nepřinášejí a zbytečně zdržují. Nečteme ani významy jistě úmyslné a významotvorné různorodosti použitých prostředků – reálná játra kaširovaného prasete, balónky, lízátko...

Čím jsme si jisti, je skutečnost, že jsme sledovali herecky vyspělý a zdatný kolektiv. Ale naše vnímání představení se odehrávalo spíše v rovině impresí než v porozumění výpovědi celku.

-naex-

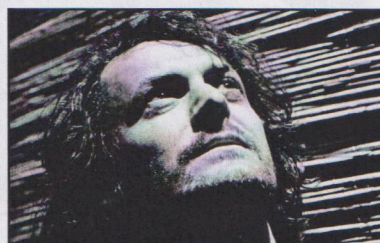
CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Část hry jsem chyběl, protože jsem ubytovával další soubor. Nemohu tedy plnohodnotně soudit, nicméně se mi zdálo, že jsem až o tolik nepřišel. Mluvil jsem s přáteli a prý mám pravdu. Což mě mrzí; zase tak špatné mi to nepřipadalo. Ale myslím, že scénograf mohl téhož efektu docílit s méně prostředky (postel...) a kratšími přestavbami. Bylo to poněkud dlouhé, a o to jsem tu část hry nebyl.

Pavel Panenka, Děčín

Vrstvený, pomalu ale jistě se rozvíjející těžký příběh o tom, že nechápat, proč něco přišlo, neznamená zároveň nevolat po tom, aby to nepřišlo.

Vladimír Jindra, Děčín

Hele, teda to bylo – metafory jako kánc. Musím se pochlubit se svou teorií o tom, jak to všechno dopadlo. Zemřela „matka“ a zemřel „syn“ Jáson, který umřel, protože mu jeho nejlepší kamarád z dětství vzal kožich. A než umřel, měl nádhernou halucinaci asi už z horčinky a zimnice, jak je s Rutou... Nelízejte pořád ty kohouty, dejte si pusu. Mám takový tušení, že si oba protagonisté tu pusu dávají teď někde...

Dr. Dáša Drátěná, poslední řada

POZNEJ POROTCE A VYHRAJ!

Vážení čtenáři, další kolo naší tipovací soutěže je u konce.

Klání o exkluzivní cenu, kterou je pro pěťici šťastných výherců účast na poradě poroty v sobotu 23. května, pokračuje i v dnešním čísle. Vaším úkolem je poznat, který z členů/členek odborné poroty je zobrazen na fotografii z dětství.

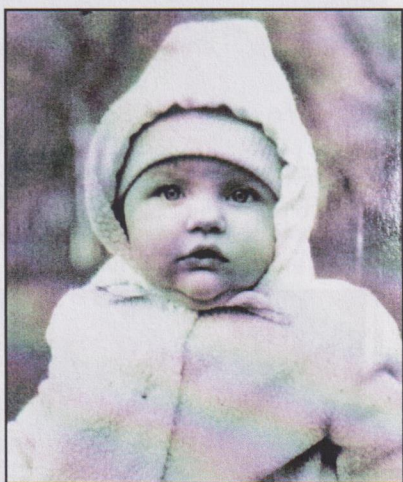
Nejprve ale správná odpověď z minulého kola: dítětem v kapuci... Hana Franková-Hnilíčková!

V tomto kole jsme vám zřejmě hodně zamotali hlavu. V krabici s odpo-

vědmi, která čeká u šatny, se sešly celkem čtyři listky: tipovali jste mimo jiné Martina Vokouna nebo Milana Schejbalu. Do černého se tentokrát netrefil nikdo.

Soutěž samozřejmě pokračuje dál, v následujících číslech zpravodaje dostanete ještě dvě šance na výhru.

Své tipy napište na papír, připište své jméno a kontakt (mobil), a vložte do krabice s nápisem REDAKCE, kterou najdete v šatně.

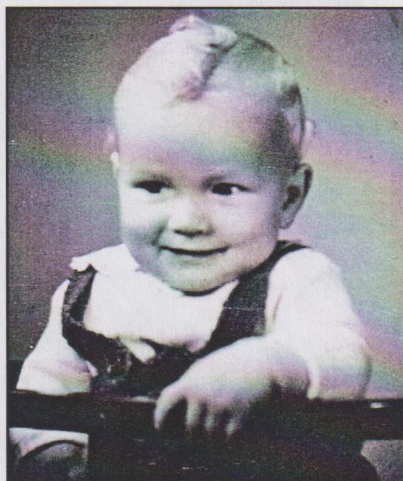

KOLO ČÍSLO 4

Který z porotců / porotkyň se nachází na fotografii níže? Malá nápověda:

Strojvůdcem/kyní, pohřebákem/kyní, knězem/kyní. K divadlu mě to netáhlo, ačkoli každá ta profese má cosi teatrálního v sobě.

Uzávěrka KOLA ČÍSLO 4 je dnes v 22:00!

S POROTOU ZA FOTBALEM

Utkání, které si nesmíte nechat ujít, proběhne v sobotu od 14:00 na fotbalovém hřišti nedaleko divadla.

Tým snů, složený téměř výhradně z porotců, se zde utká v exhibicionistickém zápase s týmem zbytku světa. Nepropáste jedinečnou šanci kopnout si do poroty!

Zpravodaj XVIII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín 2009. Redakce: Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, Vít Pokorný, David Slížek. Fotografie: Gabriela Vlková. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 200 výtisků.

DNES

PÁTEK 22. KVĚTNA 2009

10.00 Městské divadlo Děčín / režie: Petr Michálek

H.Ch. Andersen, Petr Michálek:

Malá mořská víla

12.00 Rozborový seminář

14.00 BDS Lužnice o.s. / režie: Karel Vontroba

Pavel Němec: **Tak takhle to bylo aneb Život je jen náhoda**

16.30 Rozborový seminář

19.00 Divadlo bez střechy Vyškov / režie: Tomáš Dorazil ml.

Slawomir Mrozek: **Šťastná událost**

21.30 Rozborový seminář

22.00 Koncert skupiny Dorian's Gray Prostitute v hudebním klubu Garage (účinkující a hosté festivalu mají vstup zdarma)

ZÍTRA

SOBOTA 23. KVĚTNA 2009

10.00 Turnovské divadelní studio A. Marek / režie: Petr Haken

A. P. Čechov: **Tři sestry**

12.00 Rozborový seminář

14.00 Fotbalové utkání „Dream team vs. Zbytek světa“

16.00 Rádobydivadlo Klapý / režie: Ladislav Valeš

Václav Nývlt, Bohumil Hrabal:

Taneční hodiny pro pokročilé

19.30 SemTamFór Slavičín / režie: Milan Janček

Gilles Dyrek: **Benátky pod sněhem**

21.30 Rozborový seminář

23.00 Koncert skupiny Z DAVU